

DECIZIE nr. 241 din 19 aprilie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) și [art. 10 alin. \(2\)-\(7\) din Legea nr. 164/2014](#) privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul [Legii nr. 9/1998](#) privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al [Legii nr. 290/2003](#) privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative

EMITENT • **CURTEA CONSTITUȚIONALĂ**

Publicat în **MONITORUL OFICIAL nr. 514 din 7 iulie 2016**

Data intrării în vigoare 07-07-2016

Augustin Zegrean	- președinte
Valer Dorneanu	- judecător
Petre Lăzăroiu	- judecător
Mircea Ștefan Minea	- judecător
Daniel Marius Morar	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Puskas Valentin Zoltan	- judecător
Simona-Maya Teodoroiu	- judecător
Tudorel Toader	- judecător
Ioana Marilena Chiorean	- magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Șofronea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) și [art. 10 alin. \(2\)-\(7\) din Legea nr. 164/2014](#) privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul [Legii nr. 9/1998](#) privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al [Legii nr. 290/2003](#) privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative, excepție ridicată de Constantin Mitroi, Iuliana Tana și Fănica Radu în Dosarul nr. 39.989/3/2014 al Tribunalului București - Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.553D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă deciziile Curții Constituționale nr. 855 și nr. 865 din 10 decembrie 2015.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 1 octombrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 39.989/3/2014, Tribunalul București - Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) și [art. 10 alin. \(2\)-\(7\) din Legea nr. 164/2014](#). Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantii Constantin Mitroi, Iuliana Tana și Fănica Radu într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect pretenții.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată, precum și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, autorii excepției arată că au promovat cererea de chemare în judecată în baza dispozițiilor legale în vigoare la acea dată, respectiv [Legea nr. 9/1998](#) care prevedea termene ferme de plată a despăgubirilor, lege care a suportat în prezent, prin [art. 3 alin. \(2\) din Legea nr. 164/2014](#), modificări substanțiale în ceea ce privește termenele de plată a despăgubirilor. Totodată, arată că eșalonarea plății stabilite în [art. 10 din Legea nr. 164/2014](#) aduce atingere prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece anterior intrării în vigoare a [Legii nr. 164/2014](#) au fost încasate sumele de bani cuvenite pentru persoanele îndreptățite. Or, prin adoptarea [Legii nr. 164/2014](#) se produce o discriminare între persoanele beneficiare ale legilor speciale, în speță [Legea nr. 9/1998](#).

6. De asemenea, autorii excepției susțin că prevederile criticate din [Legea nr. 164/2014](#) încalcă în mod flagrant și dispozițiile art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, deoarece persoanele îndreptățite la despăgubiri sunt titulare ale unor drepturi de creanță care, în accepțiunea art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, constituie un "bun", astfel încât acestea pot pretinde că au cel puțin "o speranță

legitimă" de a redobândi efectiv dreptul de proprietate. Totodată, susțin că este vădit neconstituțională eşalonarea plății despăgubirilor pe o perioadă de 5 ani, având în vedere că măsurile instituite prin [Legea nr. 164/2014](#) nu pot justifica "accelerarea și finalizarea" procesului de soluționare a cererilor formulate în baza [Legii nr. 9/1998](#), aceasta cu atât mai mult cu cât noile dispoziții legale nu fac distincție între persoanele care au obținut o hotărâre a comisiei prin care le-au fost deja acordate despăgubirile cuvenite și cele ale căror cereri nu au fost soluționate de comisii prin emiterea de hotărâri de acordare de despăgubiri. În același sens, invocă [Decizia Curții Constituționale nr. 528 din 12 decembrie 2013](#).

7. În final, autorii excepției apreciază că dispozițiile [Legii nr. 164/2014](#) sunt aplicabile doar cererilor de chemare în judecată depuse după intrarea în vigoare a acestei legi, iar nu și cererilor depuse înainte de intrarea în vigoare a acesteia, cum este situația din speță. În sens asemănător s-a pronunțat Curtea Constituțională prin [Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014](#).

8. Tribunalul București - Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, dispozițiile de lege criticate nu contravin art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât nu dispun pentru trecut, ci reglementează pentru viitor modalitatea de efectuare a plăților în cadrul dosarelor întocmite în temeiul [Legii nr. 290/2003](#) și al [Legii nr. 9/1998](#). În aceste condiții, dispozițiile de lege criticate se aplică doar efectelor viitoare ale unor situații juridice născute anterior intrării în vigoare a [Legii nr. 164/2014](#), ceea ce nu contravine principiului neretroactivității. Referitor la art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, instanța apreciază că cele două categorii de persoane la care se referă autorul excepției (persoane cărora li s-a efectuat plata anterior [Legii nr. 164/2014](#) și cele cărora nu li s-a efectuat această plată până la acel moment) nu au fost supuse unui tratament diferențiat fără o justificare obiectivă, deși se aflau în situații identice. Astfel, în cauză, cele două categorii de persoane se află în situații diferite, determinate de momentul efectuării plății despăgubirilor și de dispozițiile legale aplicabile la această dată, fiecare categorie beneficiind de acele drepturi pe care legiuitorul le-a acordat în momentul respectiv. Cât privește dispozițiile art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, apreciază că acestea nu sunt încălcate de prevederile de lege criticate, întrucât statul român nu numai că nu a refuzat plata despăgubirilor către persoanele îndreptățite potrivit [Legii nr. 9/1998](#) și [Legii nr. 290/2003](#), ci, dimpotrivă, s-a obligat la plata eşalonată a sumelor prevăzute în deciziile de plată și hotărârile prin care se stabilește cuantumul despăgubirilor. Plata eşalonată a creanțelor nu este interzisă în niciun mod de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, iar executarea uno ictu constituie doar o modalitate de executare, fără ca acest lucru să însemne că este singura și unica modalitate posibilă de executare pe care un stat o poate aplica. Reglementarea criticată nu are ca efect privarea dreptului de proprietate garantat și ocrotit prin Constituție, ci doar stabilește o modalitate prin care statul român garantează realizarea dreptului persoanelor fizice. De asemenea, instanța judecătorească apreciază că dispozițiile de lege criticate nu încalcă accesul liber la justiție consacrat de art. 21 din Constituție, întrucât prin stabilirea unor termene de efectuare a plății, legiuitorul nu a suprimat posibilitatea părții de a supune controlului exercitat de instanțele judecătorești activitatea autorităților în procedura plății despăgubirilor acordate în temeiul [Legii nr. 290/2003](#) și al [Legii nr. 9/1998](#).

9. Potrivit prevederilor [art. 30 alin. \(1\) din Legea nr. 47/1992](#), încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că normele criticate se aplică numai pentru viitor, neputându-se reține aplicarea acestora retroactivă. Cu privire la pretinsa critică de neconstituționalitate a [art. 10 din Legea nr. 164/2014](#) prin raportare la art. 44 din Constituție, menționează că problema de drept a plății eşalonate a mai fost supusă controlului de constituționalitate în raport cu critici similare. Astfel, prin [deciziile nr. 24 din 17 ianuarie 2012](#), nr. 188 din 2 martie 2010, nr. 190 din 2 martie 2010, nr. 712 din 25 mai 2010 și nr. 1.534 și nr. 1535 din 28 noiembrie 2011, Curtea a constatat constituționalitatea dispozițiilor de lege care prevăd măsuri de eşalonare. În raport cu art. 21 alin. (1)-(3) din Constituție, menționează că dispozițiile de lege criticate nu reprezintă o încălcare a accesului liber la justiție, deoarece legea prevede posibilitatea persoanei îndreptățite de a se adresa instanței judecătorești atât în cazul în care este nemulțumită de soluția dată, cât și în cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute de lege, iar suspendarea executării silite reprezintă efectul legal inherent plății eşalonate, stabilite de legiuitor. Criticile de neconstituționalitate raportate la art. 16 alin. (1) din Constituție nu pot fi reținute, deoarece încălcarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică un tratament diferențiat unor situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, fără să existe o justificare obiectivă și rezonabilă. Or, dispozițiile de lege criticate nu instituie un tratament discriminatoriu, norma fiind aplicabilă tuturor destinatarilor săi.

11. Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale. Astfel, dispozițiile criticate din [Legea nr. 164/2014](#) nu aduc atingere principiilor neretroactivității legii și egalității în fața legii, în condițiile în care se aplică tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei după intrarea în vigoare a acestora, având domeniul lor propriu de aplicare și nu se aplică unor raporturi juridice finalizate în temeiul actului normativ abrogat. Un act normativ nou (în speță, [Legea nr. 164/2014](#)) nu face altceva decât să refuze supraviețuirea anumitor dispoziții din legislația anterioară în materie și să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de

aplicare. Mai mult, faptul că, prin jocul unor prevederi legale, anumite persoane pot ajunge în situații defavorabile, apreciate subiectiv, prin prisma propriilor lor interese, ca defavorabile, nu reprezintă o discriminare care să afecteze constituționalitatea textelor respective ([Decizia Curții Constituționale nr. 20 din 21 ianuarie 2015](#)). Cât privește critica referitoare la noua eșalonare a despăgubirilor, consideră că situația în care se găsesc autorii excepției de neconstituționalitate este diferită de cea pentru care instanța de contencios constituțional a pronunțat [Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014](#), invocată de autori. Neconstituționalitatea [art. 3 alin. \(2\) din Legea nr. 164/2014](#) poate fi pusă în discuție prin raportare la art. 21 din Constituție doar în măsura în care invocarea excepției prematurității cererii de chemare în judecată ar conduce la suprimarea procesului și reluarea fazei administrative. În plus, normele criticate nu pun în discuție dreptul la un proces echitabil, cu atât mai mult cu cât, în virtutea rolului său activ, instanța de judecată este cea care stabilește legea aplicabilă litigiului, dar și interpretarea și aplicarea acesteia.

12. Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, concluziile scrise depuse la dosar de Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și [Legea nr. 47/1992](#), reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale [art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992](#), să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 alin. (2) și [art. 10 alin. \(2\)-\(7\) din Legea nr. 164/2014](#) privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul [Legii nr. 9/1998](#) privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al [Legii nr. 290/2003](#) privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 910 din 15 decembrie 2014, dispoziții care au următorul cuprins:

- Art. 3 alin. (2): "Dispozițiile prezentei legi referitoare la plata despăgubirilor se aplică cererilor soluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, pentru care nu s-a efectuat plata, cererilor nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, precum și cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești, având ca obiect acordarea de despăgubiri în baza [Legii nr. 9/1998](#), republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și a [Legii nr. 290/2003](#), cu modificările și completările ulterioare.";

- Art. 10 alin. (2)-(7): "(2) Plata despăgubirilor stabilite prin actele administrative prevăzute la art. 9 lit. c) și d) se efectuează în ordinea cronologică a emiterii acestora, în tranșe anuale egale, eșalonat, pe o perioadă de 5 ani, începând cu anul următor emiterii deciziilor de validare.

(3) Plata sumelor de bani stabilite prin hotărâri judecătorești, rămase definitive și irevocabile sau, în cazul proceselor începute după data de 15 februarie 2013, rămase definitive, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se efectuează în tranșe anuale egale, eșalonat, pe o perioadă de 5 ani, începând cu data de 1 ianuarie 2015.

(4) Sumele neplătite, aferente hotărârilor judecătorești prevăzute la alin. (3) și actelor administrative prevăzute la art. 9 lit. a) și b), se actualizează cu indicele de creștere a prețurilor de consum pentru perioada de la momentul rămânerii irevocabile/definitive, respectiv al emiterii acestora, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, și constituie obligații de plată, în tranșe, în condițiile prezentei legi. Actualizarea sumei se face prin decizie a președintelui Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

(5) Sumele aferente actelor administrative prevăzute la art. 9 lit. c) se actualizează prin decizia de validare cu indicele de creștere a prețurilor de consum, pentru perioada de la momentul emiterii hotărârilor până la data intrării în vigoare a prezentei legi, și constituie obligații de plată, în tranșe, în condițiile prezentei legi.

(6) Pentru fiecare tranșă anuală, Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților emite un titlu de plată. Titlul de plată, în original, se comunică, în cel mult 5 zile de la emitere, Ministerului Finanțelor Publice și persoanelor îndreptățite.

(7) Cuantumul unei tranșe anuale nu poate fi mai mic de 20.000 lei. În cazul în care suma ce trebuie plătită este mai mică decât 20.000 lei, aceasta va fi achitată integral, într-o singură tranșă."

15. Autorii excepției susțin că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată, precum și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici de neconstituționalitate asemănătoare, Curtea respingând ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate, prin deciziile nr. 855 și nr. 865 din 10 decembrie 2015, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 4 martie 2016, și prin deciziile nr. 14 și nr. 15 din 19 ianuarie 2016, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 22 martie 2016.

17. Prin [Decizia nr. 855 din 10 decembrie 2015](#), precitată, paragraful 15, Curtea a constatat că, recunoscând dreptul la despăgubire născut sub imperiul vechii legi, prevederile legale criticate care instituie reguli privind plata despăgubirilor nu au caracter retroactiv. În acord cu jurisprudența sa constantă, Curtea a reținut că o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să refuze supraviețuirea legii vechi și să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare (a se vedea, de exemplu, [deciziile nr. 330 din 27 noiembrie 2001](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 28 ianuarie 2002, [nr. 458 din 2 decembrie 2003](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 24 din 13 ianuarie 2004, sau [nr. 294 din 6 iulie 2004](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 29 septembrie 2004). La paragraful 16 al aceleiași decizii, Curtea a constatat că ipoteza avută în vedere de prevederile [art. 3 alin. \(2\) din Legea nr. 164/2014](#) este aceea a unei obligații neexecutate, deci a unei situații juridice în curs, față de care noua reglementare nu poate fi decât imediat aplicabilă. Totodată, Curtea a observat că prevederile de lege criticate dispun pentru viitor, urmând a fi aplicate de la data intrării în vigoare a [Legii nr. 164/2014](#), respectiv 18 decembrie 2014.

18. Prin [Decizia nr. 865 din 10 decembrie 2015](#), precitată, paragraful 24, Curtea a reținut că normele de lege supuse controlului de constituționalitate stabilesc domeniul de aplicare a legii sub aspectul modalității de plată a despăgubirilor, fără a interfera cu privire la existența sau întinderea despăgubirilor deja stabilite prin deciziile de plată și hotărârile definitive emise în temeiul legilor reparatorii. Totodată, la paragrafele 26 și 27 al aceleiași decizii, Curtea a constatat că, distingând între stabilirea despăgubirilor - [art. 3 alin. \(1\) din Legea nr. 164/2014](#), și plata acestora - [art. 3 alin. \(2\) din Legea nr. 164/2014](#), legiuitorul a stabilit că prevederile de lege referitoare la plata despăgubirilor se aplică cererilor soluționate până la data intrării în vigoare a [Legii nr. 164/2014](#), pentru care nu s-a efectuat plata, cererilor nesoluționate până la data intrării în vigoare a legii, precum și cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești, având ca obiect acordarea de despăgubiri în baza [Legii nr. 9/1998](#), republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și a [Legii nr. 290/2003](#), cu modificările și completările ulterioare. Astfel, odată cu intrarea în vigoare a [Legii nr. 164/2014](#), plata despăgubirilor se efectuează, în tranșe anuale egale, eșalonat, pe o perioadă de 5 ani, în condițiile prevăzute de [art. 10 din Legea nr. 164/2014](#). Așadar, recunoscând dreptul la despăgubire născut sub imperiul vechii legi, prevederile legale criticate instituie reguli privind plata despăgubirilor fără a avea un caracter retroactiv.

19. Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la [art. 16 alin. \(1\) din Constituție](#), prin [Decizia nr. 14 din 19 ianuarie 2016](#), precitată, paragraful 24, Curtea a reținut că, în acord cu jurisprudența sa, aplicarea unui regim juridic temporal diferit nu poate crea o stare de discriminare între diverse persoane, în funcție de actul normativ incident fiecăreia. Faptul că, prin succesiunea unor prevederi legale, anumite persoane pot ajunge în situații apreciate subiectiv, prin prisma propriilor lor interese, ca defavorabile, nu reprezintă o discriminare care să afecteze constituționalitatea textelor respective (a se vedea, în acest sens, [Decizia nr. 44 din 24 aprilie 1996](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 decembrie 1996). Altfel spus, raportat la situația de față, inegalitatea de tratament juridic prin comparație cu acele persoane care au beneficiat de plata despăgubirilor anterior intrării în vigoare a [Legii nr. 164/2014](#) nu reprezintă un viciu de neconstituționalitate, fiind rezultatul unor regimuri juridice diferite, aplicate succesiv în timp, incidente în virtutea principiului *tempus regit actum*.

20. Cât privește critica de neconstituționalitate a [art. 3 alin. \(2\)](#) și [art. 10 din Legea nr. 164/2014](#), formulată, din perspectiva eșalonării plății despăgubirilor pe o perioadă de 5 ani, în raport cu [art. 21](#) și [art. 44 din Constituție](#) și cu [art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale](#), Curtea reține că așa cum a stabilit prin [Decizia nr. 15 din 19 ianuarie 2016](#), precitată, paragrafele 21-23, mecanismul eșalonării plății, ca modalitate de executare, poate fi considerat ca fiind în concordanță cu considerentele consacrate de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, dacă sunt respectate anumite condiții: tranșe de efectuare a plăților intermediare precis determinate, termen rezonabil de executare integrală, acoperirea eventualei devalorizări a sumei datorate (a se vedea, în acest sens, [Decizia Curții Constituționale nr. 602 din 1 octombrie 2015](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 859 din 18 noiembrie 2015). Prin aceeași decizie, Curtea a constatat că prevederile [art. 10 din Legea nr. 164/2014](#) îndeplinesc aceste condiții, stabilind o perioadă de 5 ani pentru eșalonarea plății, precum și obligația de actualizare a sumelor neplătite cu indicii de creștere a prețurilor de consum. Măsura instituită poate fi considerată, așadar, de natură a menține un just echilibru între interesele debitorului - stat și cele ale creditorului - persoană îndreptățită la despăgubiri, de vreme ce persoana îndreptățită nu suportă o sarcină disproporționată și excesivă în privința dreptului său de a beneficia de despăgubirile acordate prin lege. În plus, astfel cum rezultă din expunerea de motive la [Legea nr. 164/2014](#), Curtea a observat că evaluările Guvernului privind impactul financiar asupra bugetului se referă la o perioadă de 5 ani de la intrarea în vigoare a

acestui act normativ, astfel încât și din acest punct de vedere este justificată instituirea unui termen de 5 ani pentru eşalonarea plăţii despăgubirilor acordate potrivit [Legii nr. 290/2003](#) și [Legii nr. 9/1998](#).

21. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluțiile pronunțate de Curte prin deciziile sus-menționate, precum și considerentele acestora își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al [art. 29 din Legea nr. 47/1992](#), cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Constantin Mitroi, Iuliana Tana și Fănica Radu în Dosarul nr. 39.989/3/2014 al Tribunalului București - Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 3 alin. (2) și [art. 10 alin. \(2\)-\(7\) din Legea nr. 164/2014](#) privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul [Legii nr. 9/1998](#) privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al [Legii nr. 290/2003](#) privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București - Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 aprilie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Ioana Marilena Chiorean
